

- Да-му-се-не-видиш! - задъхал се той. - Туй чудо е п-п-пипер с п-п-парещ п-п-послевкус!

Едва изрекъл това и хукнал с все сили към реката, където така се метнал, че вдигнал облак от ситни пръски.

Оттогава насам крокодилите живеят във водата и си отмъщават на всяко клето създание, гръзнало да ги доближи. Гърлата им вероятно още пламтят подлутени, затова се опитват да ги охладят, като се киснат в кал със зейнали челюсти.

- Не ти провървя, крокодиле - заключил лъвът. - Очевидно нито един от двамата не успя да се пребори с предизвикателството - допълнил царят на джунглата. - И тъй като никой още не е изял купчината пипер, започвам да се опасявам, че никой не е достоен да ме замести.

- Ъъъ, прощавай - обадила се една маймуна и вдигнала ръка. - Може ли да попитам нещо?

- Разбира се - отвърнал лъвът. - Само че се съмнявам маймунка като теб да успее да изяде всичкия този пипер. Невъзможно е.

- Това, което искам да попитам, е - не се отказала маймуната - може ли да изям купчината на малки дози? Да гълтам малки порции с кратки почивки между тях? Ти не уточни дали купчината трябва да се излапа наведнъж.

- Хъммм - замислил се лъвът. - Не пречи да ти позволя да опиташ на порции.

Маймуната се усмихнала и скочила до пипера. Посегнала и щипнала мъничко. Лапнала лютивата подправка, заглавила се и кихнала, а сетне скочила в

ей там е стопанинът ти. Види ми се бая хилав, пък и ноктите му не са остри. Ръцете му, гледам, никак не са яки, а зъбките му даже са малки. Е, кажи ми как тогава те е подчинил да му работиш? Та ти си страховит звяр – огромен и силен. Двайсет пъти си по-тежък от него и само да речеш, начаса ще го смажеш. Отлично знам, че всекиго можеш да пребориш, та се чудя – защо се подчиняваш на човека? Чувал съм, че тайната на хорската сила било нещо, наречено мъдрост. Биволе, кажи ми – що е то мъдрост? Откъде я взема човекът?

Преди да отвърне, в продължение на цяла минута биволът бавно предъвквал стиска трева.

– Ако трябва да съм честен, драги, представа си нямам. Никога не съм се замислял по въпроса. Защо сам не го попиташ?

Тигърът разбрал, че биволът хич не се вълнува от отговора на този въпрос, тъй че загърбил добичето и се насочил към земеделеца. Застанал пред него, ала виждайки го, човекът ахнал и изтървал храната си ужасен.

- И аз предпочитам да остана на тъмно -
обадил се еленът. - Свикнали сме вече с мрака.

- Така си е - подкрепил го и енотът. - Лично на
мен мракът изобщо не ми пречи, понеже съм умен
и си намирам храна по миризмата.

Вълкът също побързал да добави:

- И на мен ми е все едно, аз мога да вия и на
светло, и на тъмно. Все ми е тая.

- Е, в такъв случай въпросът е решен - обобщил
мечокът. - Всички сме доволни от тъмнината
и тази светлина, която орелът ни представи
като някакво чудо, не е за нас. Обявявам край на
обсъждането.

Бурундукът, най-гребното и най-умното
животно, скочил на една скала.

- Замислете се за малко, светлината да изгубим
ще е жалко. Предлагам следното решение -
времето да поделим кат' уравнение. Светлина
и мрак да се редуват, пък сами ще видим колко
струват. Нещо ново не е редно просто тъй да се
отрича, ако лесно може да се заобича. Нека блесне
светлина, че да видим след това.